

Arrest

nr. 250 929 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI
Place Coronmeuse 14
4040 HERSTAL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 18 maart 2019.

1.2. Op 21 september 2020 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 19 oktober 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Valencia, Venezuela. Sinds juli 2016 heeft u een relatie met R. V. D. G. (O.V. X) die in België samen met zijn familie erkend is als vluchteling. U hebt een diploma van marketing behaald in 2018. In datzelfde jaar werkte u op het departement marketing bij een academie voor baseball.

In september 2016 ging u in El Trigal, Valencia inwonen bij uw partner R. en zijn familie. Uw partner R. was lid bij de partij Voluntad Popular. Hij werkte binnen de partij in het regionaal team en hield zich bezig met het sociale luik. Hij werkte tevens voor een lokale schepen. U was soms aanwezig bij de vergaderingen van R. en zijn partij. Die vonden af en toe ook plaats in het huis van R. en zijn gezin, waar u toen ook inwoonde. U nam echter niet deel aan de vergaderingen, u was daar enkel aanwezig. De sebin, de Venezolaanse intelligencedienst, stond in die periode vaak geparkeerd voor de woning. De familie van R. was ook actief in een verzetsbeweging, genaamd Javu.

Eind 2016 trad u toe de NGO Pana Vota, een apolitieke organisatie die het recht om te gaan stemmen wil promoten en die wil meewerken aan transparante en democratische verkiezingen. Pana Vota werd opgericht door Futuro Presente, een organisatie die zich toeleegde op het bevorderen van leiderschap. U persoonlijk zat in het regionaal team van Pana Vota in Carabobo, meer bepaald in het logistiek departement. U had echter een resem aan activiteiten die u binnen het regionaal team uitvoerde. Zo gaf u eind 2016 en midden 2017 met de NGO toespraken aan privé- en publieke colleges om jongeren aan te zetten om zich te registreren bij de CNE, de nationale kiesraad, om zo de mogelijkheid te hebben om te kunnen stemmen. U zorgde met de NGO tevens voor het vervoer naar de CNE zodat de inschrijvingen makkelijk zouden kunnen verlopen. Daarnaast deelden jullie eind 2016 en midden 2017 flyers uit waarin informatie stond over hoe mensen zich dienden te registreren bij de CNE. Jullie organiseerden ook een evenement, ‘electorale kunst’, waarbij kunstenaars uit Valencia een impressie gaven van stemrecht en van het democratische proces. Jullie gaven ook interviews op de radio om het recht op stemmen te bevorderen. Jullie voorzagen ook een document voor werknemers van de overheid die onder druk gezet werden om te stemmen. In 2017 werd Pana Vota opgedoekt. U nam ook deel aan meer dan twintig protesten tegen het regime in Venezuela. Deze werden hoofdzakelijk georganiseerd door de partijen Voluntad Popular, Primero Justicia en Vente. U deed dit voor het eerst in 2014 à 2015. U nam echter het meest aan de protesten deel in 2017 en dit samen met R. en zijn familie. Het laatste protest waaraan u deelnam, vond in 2017 plaats. De protesten riepen op voor de vrijlating van politieke gevangenen, om de schending van de mensenrechten en het electorale systeem aan te kaarten. Verder werd de schaarste aan producten aangekaart en werden de personen die gedood werden geëerd en werd er om rechtvaardigheid gevraagd. Bij de protesten werden de straten door de deelnemers geblokkeerd waardoor er chaos ontstond. Dan kwamen de veiligheidsdiensten langs om deze situatie te verhelpen. Nadat u deelnam aan het laatste protest, demonstreerde u wel nog op kleinere schaal. Zo versperde u bij u thuis de straat en hield u daar een protest. U deed dit voor het laatst in augustus 2017.

In juli 2017 hadden R. en zijn familie het gevoel dat ze gevaar liepen. U besloot samen met R. en zijn familie om niet meer in het huis in El Trigal te verblijven. Ze gingen in het appartement van de grootmoeder wonen die in de VS verbleef. Op 6 augustus 2017 werd er een grote overval in Paramakai gepleegd door een groep militairen die niet akkoord waren met het regime. O.R., een ex-militair, was daarbij betrokken. Hij had contact met J. C. R., een lid van Javu. C.R. was tevens goed bevriend met de familie van R. . Daardoor maakten de Venezolaanse autoriteiten een verband tussen R. en zijn familie en de overval. Hierdoor liepen ze gevaar. Op 7 augustus 2017 vond er een huiszoeking plaats in het huis in El Trigal. Zeven personen van het veiligheidskorps van Venezuela voerden de huiszoeking uit. Er was echter niemand aanwezig in het huis. Twee weken na de huiszoeking besloten R. en zijn familie om te verhuizen naar Tucacas. Toen ze daar verbleven werd er tweemaal binnengedrongen in het huis in El Trigal. Er werd kledij van Voluntad Popular, kledij van Pana Vota en een computer meegenomen. Twee weken nadien keerden R. en zijn familie terug naar het appartement van hun grootmoeder. U keerde echter terug naar uw ouders omdat jullie besloten hadden om afstand te nemen. In september 2017 kreeg uw vader te horen dat hij een terminale darmkanker had. Ondertussen besloten R. en zijn familie om het land te verlaten. Zij verlieten Venezuela op 16 of 17 oktober 2017. U bleef in Venezuela om voor uw vader en uw familie te zorgen. R. en zijn familie vroegen in oktober 2017 internationale bescherming aan in België. Zij werden in België vervolgens erkend als vluchteling. U verminderde ondertussen uw politieke activiteiten. In januari 2018 overleed uw vader. Na het overlijden van uw vader voerde u geen politieke activiteiten meer uit. In september 2018 verliet u Venezuela om R. te bezoeken.

Eind september 2018 kwam u aan in België. U verbleef hier twee maanden tot u besloot om terug te keren naar Venezuela. U keerde terug omdat u op dat moment geen nood aan internationale bescherming. U dacht dat de situatie zou overgaan indien u zelf rustiger zou zijn en niet meer zou terugkeren naar het huis in El Trigal. U kwam terug aan in Venezuela op 30 november 2018. Bij uw terugkeer belden de grootmoeder en de tante van R. u op met de mededeling dat er auto's met het embleem van een adelaar in de buurt van de woning in El Trigal stonden. Ze namen tevens foto's van het huis. Dit gebeurde zo twee of drie keer in december 2018. Eind december 2018/ begin januari 2019 ontving u vier anonieme oproepen. U nam deze niet op maar u raakte hierdoor bevreesd. U wijzigde uw telefoonnummer en besloot Venezuela te verlaten. Op 24 januari 2019 verliet u Venezuela en u kwam op 30 januari 2019 aan in België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 18 maart 2019. U vreest bij terugkeer achtervolgd te worden. U vreest ook dat uw familie gevisieerd zou worden om zo u te raken. U wijst tevens op het feit dat Futuro Presente in mei 2020 werd opgedoekt omdat de leden hiervan vervolgd werden door de Venezolaanse autoriteiten. Ze worden er van beschuldigd mee te werken aan operatie "Gideon" – een mislukte staatsgreep.

U bent in het bezit van uw origineel paspoort met afgiftedatum 7 oktober 2014.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verder de volgende documenten voor: een verklaring van Pana Vota waarin staat dat u deel uitmaakte van hun organisatie, uw verblijfskaart van het huis in El Trigal, enkele verklaringen van de notaris en van uw vrienden waaruit blijkt dat u in Venezuela met R. samenwoonde, een bewijs van de woonplaats van R. in Venezuela, de Belgische verblijfskaart van R., de diagnose van de ziekte van uw vader, de overlijdensakte van uw vader, verschillende foto's van u en R. en van uw deelnames aan de verschillende protesten, foto's van uw deelname aan Pana Vota die tevens op Instagram staan en verschillende artikels over de vervolging tegen Futuro Presente.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot uw verklaringen voor het CGVS over uw politieke activiteiten in Venezuela moet worden gesteld dat deze eerder beperkt blijken te zijn geweest. Meer bepaald geeft u aan nooit lid te zijn geweest van of betrokken te zijn geweest bij een politieke partij (Notities persoonlijk onderhoud d.d. 21.09.2020 (CGVS), p. 6). U was van eind 2016 tot eind 2017 weliswaar lid van een apolitieke NGO, Pana Vota maar deze beweging was echter voornamelijk gericht op het motiveren van jongeren om zich te registreren om alzo te kunnen stemmen. U nam van 2014 tot midden 2017 ook deel aan verschillende betogingen. U was een gewone deelnemer aan deze protesten zonder enige bepaalde rol op te nemen (CGVS, p. 6-10 en 14-15). Dit is echter onvoldoende om te besluiten dat u anno 2020 een leidinggevend figuur of een vooraanstaand criticaster van het Venezolaans regime bent. Al uw activiteiten voor de NGO en uw deelnames aan de betogingen vonden immers plaats voor uw eerste vertrek uit Venezuela, i.e. september 2018. U gaf aan dat u toen nog geen nood had aan internationale bescherming. Toen u in 2018 terugkeerde naar Venezuela voerde u geen activiteiten meer uit voor de NGO en nam u niet meer deel aan een betoging (CGVS, p. 5 en 8-9 en 14-15). Verder geeft u ook aan dat er geen politieke bewijzen tegenover uw persoon zijn (CGVS, p. 16).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral**

with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , **Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020** beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/_algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf , p. 37-40 en p. 59-60) en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Nergens uit uw verklaringen blijkt er echter dat u nood hebt aan dergelijke internationale bescherming. U ging in september 2016 inwonen bij uw partner R. en zijn familie. U verklaart hierover dat u afwisselend enkele dagen bij u thuis doorbracht en vervolgens enkele dagen bij R. en dat dit onder andere afhing van de protesten en waar het veiligheidskorps zich bevond. U bracht wel het merendeel van uw tijd door bij R. en zijn familie (CGVS, p. 4-5). Vanwege hun politieke activiteiten werden zij gevisieerd. Zo kwam er een huiszoeking en werd er twee keer binnengedrongen in het huis waar jullie woonden (CGVS, p. 13-14). Uw partner en zijn familie verlieten daarop Venezuela op 16 of 17 oktober 2017 (CGVS, p. 14). U bleef echter in Venezuela omdat u voor uw zieke vader wou zorgen (CGVS, p. 14). Uw vader overleed in januari 2018 (CGVS, p. 14). In de periode tot uw eerste vertrek uit Venezuela, i.e. september 2018 kende u geen noemenswaardige feiten (CGVS, p. 18). U verliet het land een eerste keer voor België eind september 2018 (CGVS, p. 14). Echter geeft u aan dat u het land toen louter verliet om uw partner te bezoeken (CGVS, p. 6). U voegt er zelfs aan toe dat u op dat moment geen nood had aan bescherming (CGVS, p. 5). U vroeg in september 2018 aldus ook geen bescherming aan in België of in de landen onderweg naar België (CGVS, p. 5 en 16). Gevraagd waarom u dit niet deed stelt dat u dacht dat het wel ging overgaan indien u uw activiteiten zou stoppen en niet meer in het huis in El Trigal zou verblijven (CGVS, p. 16). Dat u effectief geen nood had aan internationale bescherming blijkt ook uit het feit dat u in november 2018 vrijwillig terugkeerde naar Venezuela (CGVS, p. 14 en 18).

Dat u meent nood te hebben aan internationale bescherming door de gebeurtenissen van december 2018 en januari 2019 maakt u niet aannemelijk (CGVS, p. 5). U werd namelijk via familie van R. op de hoogte gebracht van het feit dat er bepaalde auto's aan de woning in El Trigal – het ouderlijk huis van R. – stonden. Er werden tevens foto's van het huis gemaakt en er werd gevraagd wie er voorheen in het huis woonde (CGVS, p. 14 en 17). Daarnaast werd u vier keer door een anoniem nummer gebeld. U nam deze niet op en veranderde van nummer. Nadien werd u niet meer opgebeld (CGVS, p. 14 en 17). Uit dergelijke feiten kan niet zondermeer afgeleid worden dat u bij een terugkeer naar Venezuela een risico loopt op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt immers dat u persoonlijk geïdiseerd wordt. Buiten de auto's die aan de woning in El Trigal stonden en het ontvangen van de anonieme oproepen die u niet beantwoordde kende u geen andere feiten tot op uw vertrek uit Venezuela in januari 2019 (CGVS, p. 18). Dat u aangeeft dat ze u en de familie van R. bleven zoeken omwille van zijn online activiteiten (CGVS, p. 16) is dan ook niets meer dan een losse boutade die nergens op gebaseerd is. U verbleef immers van bij uw terugkeer in Venezuela gedurende twee maanden in uw ouderlijk huis (CGVS, p. 16). Desondanks dat u thuis verbleef – een plaats waar de autoriteiten u makkelijk zouden kunnen vinden – kende u geen concrete feiten (CGVS, p. 18).

Dat u daarnaast aanhaalt dat er in mei 2020 leden van Futuro presente vervolgd werden omdat ze beschuldigd werden van mee te werken aan operatie Gideon (CGVS, p. 14-15), toont niet aan dat u persoonlijk het risico loopt op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U was immers nooit lid van Futuro Presente (CGVS, p. 15). U maakt weliswaar de link tussen Futuro Presente en Pana Vota maar u geeft zelf aan dat enkel Futuro Presente geïdiseerd werd (CGVS, p.15). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat personen die louter lid zijn van Pana Vota geïdiseerd werden bij de achtervolgingen van mei 2020.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw lidmaatschap bij Pana Vota en uw deelnames aan de verschillende betogingen in de periode van 2014 tot en met 2017 niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten.

Dit wordt nog versterkt door het feit dat u tot tweemaal toe zonder problemen en op een legale wijze Venezuela kon verlaten via de luchthaven (CGVS, p. 5 en 18), hetgeen de indruk bevestigt dat u niet geïdiseerd wordt de Venezolaanse overheidsdiensten.

Daarnaast gaf u aan te vrezen dat uw familie iets zou overkomen door uw activiteiten of door uw relatie met R. (CGVS, p. 19-20). Uit uw eigen verklaringen blijkt echter dat uw familie geen concrete feiten kende na uw vertrek (CGVS, p. 19), dit ondanks het feit dat u al meer dan anderhalf jaar buiten Venezuela verblijft (CGVS, p. 4-5).

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap bij Pana Vota, uw deelnames aan de verschillende betogingen in de periode van 2014 tot en met 2017 en uw relatie met R. en zijn familie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van

schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme

armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U bent echter een gezonde, jonge vrouw en u heeft een universitair diploma van marketing behaald in 2017 (CGVS, p. 6). Na het behalen van uw diploma ging u in 2018 aan de slag op het departement marketing bij een academie van baseball (CGVS, p. 6 en 14). Uit niets blijkt dat u bij een mogelijke terugkeer uw professionele activiteiten niet zou kunnen hernemen. Toen R. en zijn familie in 2017 naar het appartement van hun grootmoeder gingen, kon u in uw ouderlijk huis terecht om daar te gaan wonen (CGVS, p. 13-14). Ook wanneer R. en zijn familie het land verlieten, kon u terecht in uw ouderlijk huis (CGVS, p. 14). Wanneer u eind 2018 terugkeerde van België naar Venezuela kon u opnieuw terecht in uw ouderlijk huis. U verbleef daar tot uw definitief vertrek uit Venezuela (CGVS, p. 16). U geeft aan telefonisch contact te onderhouden met uw moeder en uw zus, alsook met uw tante en ooms (CGVS, p. 4). Er mag aldus worden aangenomen dat u over een voldoende sociaal netwerk beschikt om u eventueel te helpen bij terugkeer. Uw reiskosten bedroegen 790 euro. Om dit te bekostigen kon u een beroep doen op uw oom die in de Verenigde Staten woont en op uw partner R. die hier in België verblijft (CGVS, p. 6).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar)

vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit wordt op zich niet betwist, net zomin als uw deelname aan de NGO Pana Vota en uw deelname aan verschillende betogingen. Echter werd hierboven al aangegeven dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u als gevolg hiervan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou hebben. Dezelfde conclusie geldt voor de vervolging van Futuro Presente. Uw verblijf in het huis in El Trigal wordt op zich ook niet betwist, net zomin als het overlijden van uw vader als gevolg van darmkanker. De Belgische verblijfskaart van R. en de foto's van jullie twee laten niet toe om enige conclusies te trekken over een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Dat uw partner en zijn familie door het Commissariaat-generaal erkend werden als vluchteling wijzigt voorgaande vaststellingen niet. Elk verzoek om internationale bescherming wordt immers op individuele basis en persoonlijke merites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 2 en 3 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM); artikel 1, A (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953; artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967; artikel 15, c) van de Richtlijn 2011 /95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna

Kwalificatie- richtlijn); artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS, 31 december 1980 — hierna Vreemdelingenwet); artikel 48/7 *iuncto* 62 van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de motiveringsplicht, de algemene zorgvuldigheidsplicht, de onafhankelijkheidsplicht, de onpartijdigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Na een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing argumenteert verzoekster met betrekking tot haar politieke activiteiten in België als volgt: *“Verzoekster heeft haar politieke activiteiten hier in België niet vermeld gedurende haar verhoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS, omdat zij dit niet relevant achtte voor haar asiolverzoek. Echter heeft zij in België een heel actieve politieke activiteit ontwikkeld, mede omdat zij zich hier veiliger voelde dan in Venezuela. Het komt aan het CGVS toe om het nieuw element van verzoeksters politieke activiteiten in België te onderzoeken in het licht van de Vluchtelingenconventie. Het feit dat verzoekster dit pas voor het eerst vermeldt voor uw Raad, omdat zij niet dacht dat zij dit hoefde te vermelden gedurende haar asielpcedure, neemt niets af aan de plicht van de asielinstanties om dit nieuw element nauwgezet te onderzoeken. Het komt immers de stelling van het CGVS betreffende de redelijk beperkte politieke activiteiten van verzoekster ten stelligste tegenspreken. Sinds haar aankomst in België is verzoekster immers politiek heel actief geweest voor Voluntad Popular. Zo beheert zij de sociale media voor het partij sinds februari 2020. (stuk x) Ze heeft ook politieke vergaderingen samen met Venezolaanse onderdanen en de ambassadrice van de regering van GUAIDÓ in België, Mevr. M. d. C. P. D., gecoördineerd. Zo legt zij foto’s neer van één van die vergaderingen, die plaatsvond in het huis waarin zij woont samen met haar vriend, Dhr. R. V. D. G., en diens ouders, op 29.10.2020. (stukken 19,0 en 196)). Zo ook schrijft Mevr. M. d. C. P. D. in een attest (vrije vertaling): « Ondergetekende, M. P., in mijn hoedanigheid van ambassadrice van de Bolivariaanse Republiek Venezuela, benoemd door de wettige regering van president Juan Guaidó, bij het Koninkrijk België en de Europese Unie, verklaar hierbij volgende burger te kennen: R. V. D. G., Venezolaans, meerderjarig, houder van een Venezolaanse identiteitskaart: 20.699.292, die al drie jaar in België gedomicilieerd is met de vluchtelingenstatus, en die zich als studentenleider en als deel van de politieke partij vrijwillig populair heeft gemaakt voor de verdediging van de mensenrechten van zijn geboorteland Venezuela. Hij is ook een actief lid van de Venezolaanse diaspora, die ons altijd heeft gesteund bij het bekend maken van de realiteit van de mensenrechtenschendingen en de politieke vervolging van politieke dissidenten en activisten in Venezuela, een vervolging die hij samen met zijn partner M. V. V. R., een Venezolaans staatsburger van meerderjarige leeftijd en houdster van een Venezolaanse identiteitskaart: 23. 410.731, onderging, zij zijn samen stichtende leden van de organisatie CASA VENEZOLAN A BELGICA, een ledenorganisatie van de FZOVL, van waaruit ze hun activiteit ter ondersteuning van de integratie van de Venezolaanse diaspora in België voortzetten (stuk 17). Ze heeft ook een vergadering gecoördineerd tussen haar vriend, Dhr. R. V. D. G., en het lid van het Europees parlement Leopoldo LÓPEZ GIL, op 04.02.2020 (stukken 16 en 18). Deze nieuwe elementen ondergraven dan ook volledig het argument van de weinige zichtbaarheid van verzoeksters activiteiten. In het licht van deze elementen dient het dossier op zijn minst teruggestuurd worden naar het CGVS voor nadere analyse.”*

Met betrekking tot verzoeksters profiel en hoedanigheid als familielid van een politiek actieve familie van erkende vluchtelingen stelt zij dat het CGVS haar profiel verkeerd heeft ingeschat nu dit voornamelijk werd onderzocht vanuit het oogpunt van haar politiek engagement dat als niet voldoende zichtbaar wordt beschouwd. Zij is echter ook de vriendin van een politieke activist die omwille van zijn politieke activiteiten in België werd erkend als vluchteling wat niet wordt betwist door het CGVS. Zij wijst er op dat de Raad over familieleden van zichtbare politieke activisten reeds heeft kunnen stellen dat zij *“louter omwille van hun familiebanden, een gegronde vrees voor vervolging konden koesteren en dat het feit dat het bewust « zichtbaar » familielid een internationale bescherming heeft gekregen, zoals dit in casa het geval is, toch van belang is in de appreciatie van het verzoek tot internationale bescherming van het familielid die asiel heeft aangevraagd.”* Zij citeert vervolgens uit RvV, arrest nr. 236.652 van 9 juni 2020 en RvV, arrest nr. 227.665 van 21 oktober 2019 en stelt dat deze stelling bijgetreden wordt door een recent verslag van de Human Rights Council van de Verenigde Naties (Human Right’s Council, Detailed Findings of the Independent International Fact-Finding Mission on the Bolivarian Republic of Venezuela, 15 september 2020, A/HRC/45/CRP, pp. 67-69). Zij besluit dit onderdeel als volgt: *“Ongeacht dus haar al dan niet « zichtbaar » politiek profiel koestert verzoekster een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Venezuela omwille van het politiek profiel van haar vriend en diens familie. Dit werd niet als dusdanig onderzocht door het CGVS, die gewoonweg herhaalde dat iedere asielaanvraag dient onderzocht te worden op eigen merites, en dat het feit dat verzoeksters vriend en familie als vluchtelingen werden erkend in België, niet automatisch inhield dat ook verzoekster diende beschermd te worden, wat verzoekster op zich niet betwist: echter heeft het CGVS de hoedanigheid van*

verzoekster als familielid van politieke opposenten met onderzocht onder het oogpunt van de Conventie van Genève, terwijl uit de hierboven geciteerde rechtspraak en verslagen weldegelijk blijkt dat zulke profielen weldegelijk een internationale bescherming nodig kunnen hebben.”

Met betrekking tot haar hoedanigheid als vrouw stelt verzoekster dat zij deel uitmaakt van een specifieke sociale groep die als dusdanig geïsoleerd wordt door de Venezolaanse autoriteiten en verwijst naar OHCHR, “*Human Rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*”, 5 juli 2019, p. 8; Foro Penal, “*Reporte sobre mujeres víctimas de la represión política en Venezuela*”, januari 2014 — augustus 2020 en RvV, arrest nr. 227.665 van 21 oktober 2019.

Wat betreft het feit dat verzoekster Venezuela probleemloos kon verlaten argumenteert verzoekster als volgt: *“Wat betreft het feit dat verzoekster niet werd gearresteerd of ondervraagd op de luchthaven is dit begrijpelijk gelet op het veralgemeend karakter van de repressie van politieke tegenstanders in Venezuela. Het louter feit dat verzoekster niet erkend werd door een politieagent tijdens een paspoortcontrole bij de luchthaven waar duizenden mensen elke dag doorreizen is onvoldoende om de objectieve elementen van de verklaringen van verzoekster te ondermijnen en haar vrees tot vervolging ongegrond te beoordelen. Het veiligheidssysteem in de luchthaven kan enkel een persoon seinen indien een officieel aanhoudingsmandaat werd uitgereikt, wat zelden gebeurt. Zo ook verliet haar vriend, Dhr. R. V. D. G., en diens familie Venezuela op een legale wijze. Zij werden echter erkend als vluchtelingen in België. Verzoekster dient zich de vluchtelingenstatus te zien erkennen.”*

Wat betreft de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekster dat objectieve bronnen erop wijzen dat zij in aanmerking moet komen voor de subsidiaire bescherming, omwille van de veiligheids-en socio-economische situatie in Venezuela. Met betrekking tot artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet is verzoekster het niet eens met de analyse van het CGVS. Zij stelt dat de socio-economische situatie in Venezuela *“zo rampzalig is dat enkel een aantal bevoorrechte, rijke mensen nog aan hun basisbehoeften kunnen voldoen. Als lid van de middenklasse behoort verzoekster niet tot zulke happy few, zoals zal blijken uit wat volgt.”* Zij verwijst naar en citeert vervolgens uit « *Guidance note on international protection considerations for Venezuelans* », update 1 van het UNHCR van mei 2019. Zij stelt verder dat *“In zijn rapport Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela van 16 juli 2018 stelt de UK Foreign and Commonwealth Office dat er in eerste instantie sprake is van ernstige voedseltekorten en van een volledig falende gezondheidszorg. Daarnaast wordt er ook gewag gemaakt van extreem hoge moordcijfers: “...” (stuk 10). Ook volgens de Europese Unie bestaan er, naast andere problemen met mensenrechten in Venezuela, dringende noden onder de bevolking die het recht op voedsel en gezondheid aantasten (stuk 11). Het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten heeft het, in een zorgwekkend rapport van juni 2018, over de « instorting van de gezondheidszorg (stuk 12). Ook het gezaghebbende medisch-wetenschappelijke tijdschrift « The Lancet » spreekt van de instorting van de gezondheidszorg in Venezuela (m.n. in de titel van het artikel) (stuk 13). Ook de COI Focus Venezuela Situation socio-économique, die deel uitmaakt van het administratief dossier, is hierover duidelijk: « Toutes les sources consultées dressent un état accablant du secteur des soins de santé. Codevida et Provea détaillent dans leur rapport de février 2018 de graves, massives et systématiques violations du droit à la santé, produisant, concomitamment avec d'autres violations des droits humains tels que le droit à l'alimentation, une situation d'urgence alimentaire complexe avec un niveau alarmant de décès » (p. 14). Sinds 2016 is de situatie enkel nog verslechterd. Hyperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting, en de vlucht van medisch personeel kunnen onmogelijk tot een verbetering van de gezondheidszorg hebben geleid. Zoals uit het hierboven geciteerde rapport van de Britse overheid blijkt, zijn er ook ernstige voedseltekorten in Venezuela. Ook het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten gaat hier dieper op in: “...” (stuk 12). De mensen sterven dagelijks van de honger: de kinderen maken uiteraard deel uit van een bijzonder kwetsbare groep, zoals blijkt uit de COI Focus Venezuela. Situation socio-économique (...). Tot slot loopt ook de scholingsgraad achteruit, mede door de voedselcrisis: kinderen vallen flauw op school omwille van de honger.”* Verzoekster citeert vervolgens het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken voor Venezuela van voor de coronacrisis (stuk 21) en citeert een artikel in Knack (stuk 14). Zij stelt vervolgens: *« Er is dus met enkel sprake van « ongelijkheden in voorzieningen » zoals vermeld in de bestreden beslissing maar over het falen van een Staat waar de meest fundamentele basisrechten (voedsel, medicatie, scholing, etc.) niet gewaarborgd zijn, en waarin honderden burgers sterven van de honger of van geneesbare ziekten, bij gebreke aan voedsel en medicatie. Het gevolg van de hierboven geschetste situatie is dat er bijzonder veel Venezolanen het land hebben ontvlucht. In het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten leest men hierover het volgende: “...” (stuk 12). In een zeer recent attest van november 2020 stelt de ambassadeur van Venezuela in België (stuk 16). Zowel gelet op de situatie in Venezuela, als op de hoge aantallen Venezolanen die hun land ontvluchten, heeft de Hoge Commissaris voor de Vluchteling*

van de Verenigde Naties in maart 2018 meegedeeld dat er een bijzondere nood is aan internationale bescherming - ook al is het tijdelijk - voor grote aantallen gevluchte Venezolanen (...) (stuk 15). Gelijkwaardige bemerkingen staan in het reeds geciteerde COI Focus Venezuela Situation socio-économique (p. 19) "...". Het loutere feit dat de hierboven geschetste problemen van « socio-economische aard » zijn is niet afdoende om te beweren dat er geen sprake zou kunnen zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het economisch geweld in de vorm van de onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen dwingt Venezolaanse in een mensonwaardige situatie. Uit bovenstaande informatie blijkt dat de bevolking van Venezuela in het algemeen slachtoffer is van de onveiligheid en van de rampzalige socio-economische situatie. Voor wat betreft de socio- economische situatie blijft niemand gespaard, behalve een kleine groep geprivilegieerden die nauwe banden onderhouden met de overheid. Zelfs de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen vindt dat voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming aangetoond is. Verzoekster riskeert, bij terugkeer naar Venezuela, onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling wegens tekorten aan elementaire basisbehoeften. De redenering van het CGVS dienaangaande, volgens dewelke het feit dat verzoekster in Venezuela een job heeft uitgeoefend, over een universitair diploma beschikt en bij haar ouders zou kunnen worden opgevangen, weerlegt bovenvermelde stelling geenszins. De subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden aan verzoeker. »

Wat betreft artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet is verzoekster van mening dat "het CGVS de voorwaarden van het artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verkeerd heeft geïnterpreteerd. Zij stelt bovendien ook vast dat de bestreden beslissing geen analyse inhoudt van de intensiteit en willekeurigheid van het geweld". Verzoekster verwijst naar het arrest Diakité van het Hof van Justitie en betoogt als volgt: "Verzoekster is van mening dat er in casu elementen bestaan die tonen dat het geweld in Venezuela gekenmerkt is door zijn intensiteit en willekeurigheid en door de organisatie van de gewapende groeperingen. Er is sprake van verschillende gewapende groeperingen die opereren met een zekere organisatie, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan hun staatsburgers. Verzoekster toont dus aan, aan de hand van de verschillende elementen ontwikkeld hierna, dat zij een serieus risico loopt van ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict. De subsidiaire bescherming moet haar bijgevolg toegekend worden. Wat betreft de situatie van het geweld in Venezuela stelt het CEDOCA bij aanvang van de COI Focus Venezuela: Situation sécuritaire (Mise à jour) van 4 april 2019, niet neergelegd in het administratief dossier maar beschikbaar op de website van het CGVS, vast dat de veiligheidssituatie bijzonder complex en volatiel is." Verzoekster citeert vervolgens uit deze COI Focus en vervolgens ook uit Inter-American Commission on Human Rights (IACI IR), "Situation of Human Rights in Venezuela", 31 december 2017, pp. 21-22; OFPRA, "Venezuela Les groupes mafieux et paramilitaires", 22 november 2016, p. 3 ; Human Rights Watch, "Crackdown on Dissent, brutality, Torture, and Political Persecution in Venezuela", 29 november 2017; High Commissioner for Human Rights of the United Nations, Human rights violations..., op. cit., p. 37 en UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), "Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans" - Update I, mei 2019.

Zij besluit dat "Al deze elementen bevestigen dat Venezuela een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, met verschillende gewapende groeperingen die opereren met een zeker organisatie, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn staatsburgers. Verzoekster toont bijgevolg dat zij een serieus risico loopt van ernstige bedreiging van haar leven of van haar persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict in zijn land van herkomst. De subsidiaire bescherming moet haar bijgevolg toegekend worden".

Verzoekster vraagt in hoofdorde de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoekster volgt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. BJB-aanstelling;
3. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans - Update I, mei 2019;
4. United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 — Venezuela, 16 juli 2018, URL: <https://www.refworld.org/docid/5b91099dfb.htm>;
5. Raad van Europa, « Venezuela: EU adopts conclusions and targeted sanctions », perscommuniqué, 13 november 2017, URL;

6. High Commissioner for Human Rights of the United Nations, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight, juni 2018, URL: https://www.ohchr.org/Documents/Countries/VE/VenezuelaReport2018_EN.pdf (uittreksels);
7. « *The collapse of the Venezuelan health system* », The Lancet, 7 april 2018, vol. 391, p. 1331, URL: [https://www.thelancet.com/journals/lancet/article/PIIS0140-6736\(16\)00277-4/fulltext](https://www.thelancet.com/journals/lancet/article/PIIS0140-6736(16)00277-4/fulltext);
8. H. MARQUEZ, « *Venezuela richting afgrond: 'We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe'* », Knack, 29 augustus 2018;
9. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Guidance Note on the Onflow of Venezuelans, maart 2018, URL: <https://www.refworld.org/docid/5a9ff3cc4.html>;
10. CEDOCA, COI Focus Venezuela. Situation sécuritaire (Mise à jour), 4 april 2019;
11. Inter-American Commission on Human Rights (IACHR), Situation of Human Rights in Venezuela, 31 december 2017, 259 p., URL: <http://www.oas.org/en/iachr/reports/pdfs/Venezuela2018-en.pdf> [uittreksels];
12. OFPRA, Venezuela. Les groupes mafieux et paramilitaires, 22 november 2016;
13. Human Rights Watch (HRW), Crackdown on Dissent. Brutality, Torture, and Political Persecution in Venezuela, 29 november 2017;
14. UN News, « *Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'* », 22 juni 2018, URL: <https://news.un.org/en/story/2018/06/1012822>;
15. Minister van Buitenlandse Zaken, Reisadvies Venezuela, 29 oktober 2019;
16. Schrijven van Dhr. Leopoldo LÓPEZ GIL, lid van het Europees Parlement, gericht aan het CGVS dd. 02.11.2020;
17. Schrijven van Mevr. M. d. C. P. D., ambassadrice van Venezuela in België, gericht aan het CGVS, met vrije vertaling naar het Nederlands;
18. Foto van Dhr. R.V.D.G. samen met Dhr. Leopoldo Lopez Gil, lid van het Europees Parlement, dd. 04.02.2020;
19. a) Foto van Mevr. M. d. C. P. D., ambassadrice van de regering van GUAIDO in België, op een bijeenkomst in het huis van Dhr. R. V. D. G. en zijn ouders, waarop ook verzoekster verschijnt, en die gedeeld werd door presidencia_ve, het adres van de regering van GUAIDO
b) Foto van Mevr. M. d. C. P. D., ambassadrice van de regering van GUAIDÓ in België, en Dhr. R. V. D. G., doorgestuurd door verzoekster.

3. Verweernota

Verwerende partij legt een verweernota neer dd. 10 december 2020 met in bijlage een mail van de raadvrouw van verzoekster dd. 19/10/2020 betreffende opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Verwerende partij antwoordt hierin op de diverse onderdelen van het enig middel en blijft in wezen volharden in de motieven van de bestreden beslissing. Met betrekking tot de politieke activiteiten van verzoekster in België zet verwerende partij uiteen dat verzoekster werd gehoord door de DVZ en het CGVS respectievelijk 7 maanden en een jaar en acht maanden na haar aankomst in België maar geen melding maakte van deze activiteiten en dat zij verwees naar haar beperkte politieke activiteiten in Venezuela en die van haar partner en schoonfamilie zodat niet kan worden begrepen dat verzoekster niet zou hebben ingezien dat haar politiek engagement in België belangrijk was om te vermelden. Verder wijst verwerende partij er op dat verzoekster geen enkel begin van bewijs neerlegt om aan te tonen dat zij sinds februari 2020 de sociale media van Voluntad Popular in België beheert, noch met de betrekking tot de sociale accounts van Venezolanos en Belgica en haar eigen privé-account. Wat betreft de politieke vergadering met de ambassadrice van de zelfverklaarde interim-president en oppositieleider Juan Gaido in België stelt verwerende partij in wezen dat de voorgelegde foto's niet bewijzen dat verzoekster diegene was die de ontmoeting heeft gecoördineerd noch dat zij voor Voluntad Popular actief is. Wat het attest opgemaakt door M.d.C.P.D. betreft, wijst verwerende partij er op dat de Nederlandse vertaling ervan niet voor eensluidend werd verklaard, dat het een gesolliciteerd karakter heeft en dat waar de auteur van het attest stelt dat verzoekster stichtend lid is van Casa Venezolana Belgica, dienaangaande verder niets wordt vermeld of neergelegd in het verzoekschrift. Wat de kopie van een foto van de ontmoeting tussen haar partner en Leopoldo Lopez Gil betreft, wijst verwerende partij er verder op dat dit niet bewijst dat verzoekster de ontmoeting zou hebben gecoördineerd noch dat zij hierbij aanwezig was.

4. Nieuwe elementen

Verzoekster legt ter terechtzitting een aanvullende nota dd. 28 januari 2021 neer, waarbij volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht:

1. Certificaat met betrekking tot verzoeksters activisme in de Voluntad-volkspartij als communicatiecoördinator Luik en Brussel;
2. Attest van de ambassadeur van Venezuela in België met betrekking tot de betrokkenheid van verzoekster en haar partner bij de organisatie van de bijeenkomst die op 18 oktober 2019 bij verzoekster thuis plaatsvond waar de ambassadeur en verschillende Venezolanen deelnamen over de politieke en sociale situatie in Venezuela en mogelijke oplossingen. De ambassadeur bevestigt ook de deelname van verzoekster aan de organisatie van de volksraadpleging die is voorgesteld door de interimregering van Venezuela;
- 3.1. Video van de interim-regering van Juan Guaidó die om hulp vraagt na de humanitaire crisis in Venezuela en de uitdagingen van de strijd tegen de pandemie (21/03/2020);
- 3.2. Video over de verklaringen van de aanklager van de Verenigde Staten over de onderzoeken tegen het Maduro-regime (27/03/2020);
- 3.3. Publicatie ter ondersteuning van de verklaring van de Hoge Commissaris Michelle Bachelet ten gunste van politieke gevangenen in Venezuela (27/02/2020);
- 3.4. Publicatie van de publicatie gemaakt door de Ambassade van Venezuela in België ter ondersteuning van het verzoek van het Europees Parlement aan de dictatoriale regimes van Venezuela, Cuba en Nicaragua om niet te profiteren van de pandemie om de vervolging en onderdrukking van de bevolking van deze landen te vergroten;
- 3.5. Klacht over de leugens van het Maduro-regime over de omstandigheden waarin Venezolanen dagelijks vechten tegen de covid pandemie en roept burgers op om de echte realiteit van hun dagelijks leven aan de kaak te stellen (26/04/2020);
- 3.6. Publicatie van alle schendingen van mensenrechten en politieke rechten die door de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten Michelle Bachelet zijn gepresenteerd in een van haar rapporten over de situatie in Venezuela (16/07/2020);
- 3.7. Publicatie ter ondersteuning van de Ambassadeur van Venezuela in België betreffende de reactie van het Europees Parlement op het regime van Nicolas MADURO en zijn oproep tot de frauduleuze verkiezingen van 6 december (12/09/2020);
- 3.8. Klacht over de behandeling van vrouwen en de toename van het aantal gevallen als gevolg van de migratiecrisis als gevolg van het beleid van het Maduro-regime (27/06/2020);
- 3.9. Post op Instagram van de Brussels Voluntad Popular over de ontmoeting met ambassadeur Mary Porte (28/10/2020);
- 3.10. Instagram-bericht van Venezolanen in België over de aanval op een Venezolaan door de Venezolaanse Nationale Garde (29-10-2020);
- 3.11. Plaats op Facebook de première van een documentaire over de protesten in Venezuela;
- 3.12. Post op Instagram van @ vp-bruselas waarin hij de verdwijning van journalist Ronald Carreno politieke gevangene aan de kaak stelt (27/10/2020);
4. Berichten op Instagram van de accounts van Ambassadeur Mary Porte, Vrijwilligers x Venezuela en de Ambassade van Venezuela over de deelname van Venezolanen in België aan de volksraadpleging; (12/12/2020). En foto van mijn werk in de volksraadpleging en de deelname van Venezolanen in België.
5. Zoombijeenkomst met teams en ambassadeurs in Europa ter voorbereiding van de populaire consultatie voor Venezuela (05/12/2020);
- 6 en 7. Post op Instagram van de Venezolaanse ambassade in België, rapporteer op de interim-regeringspagina en foto met ambassadeur Mary Porte op de dag van de volksraadpleging (12/12/2020) en (13/12/2020);
8. Foto van mijn deelname aan de sociale mediacampagne tegen verkiezingsfraude van 6 december 2020 (06/12/2020);
9. Post op het Facebook-account om de pre-party meeting bijeen te roepen voor het overleg met de mensen van de teams in Europa (05/12/2020);
10. Publicatie op mijn Facebook tegen de verschillende verkiezingsfraude van het regime van Nicolas Maduro (01/09/2020);
11. Post op mijn Facebook waarin je alle misdaden tegen de menselijkheid en corruptie van het Maduro-regime aan de kaak stelt (15/01/2021);
12. Publicatie op mijn Facebook over de deelname van het EP-lid Leopoldo Lopez Gil aan de sessie van het Europees Parlement over Venezuela en de erkenning van de in 2015 gekozen nationale vergadering en van de president Juan Guaidó (20/01/2021).

5. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen.

De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn* heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "*a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende*

verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verwerende partij en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

6.2.1. Verzoekster is afkomstig uit Valencia en is de partner van een in België erkende vluchteling; R.V.D.G., met wie zij in België samenleeft. Het administratief dossier bevat geen gegevens met betrekking tot de redenen waarom haar partner in België erkend werd als vluchteling, maar het is niet betwist door beide partijen dat haar partner R.V.D.G. lid is van de Voluntad Popular en in Venezuela werkte voor een lokale schepen en hij samen met familieleden Venezuela verliet in oktober 2017 nadat er in hun huis was ingebroken en kledij van Voluntad Popular, kledij van Pana Vota en een computer werd meegenomen. De familie van R.V.D.G. was ook bevriend met een lid van Javu - een verzetsbeweging waarvan ook de familie van R.V.D.G. lid was - die op zijn beurt contacten had met Oscar Perez, een militair die betrokken was bij een overval gepleegd door militairen die niet akkoord gingen met het regime in Paramakai in augustus 2017.

6.2.2. Verder stelt de Raad vast dat verzoeksters politieke activiteiten en haar activiteiten voor de NGO Pana Vota, niet in twijfel worden getrokken, maar dat deze volgens verwerende partij eerder beperkt bleven en dat uit de landeninformatie blijkt dat de loutere sympathie voor een oppositiepartij of het feit dat men in meerdere of mindere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet kan volstaan om erkend te worden als vluchteling. Verzoekster voert, onder verwijzing naar twee arresten van de Raad, aan dat ook personen met een minder gedetermineerd profiel die zich concreet manifesteren en uitspreken reeds werden erkend en dat zij als vrouwelijke mensenrechtenactiviste en vriendin van een politieke activist die omwille van die hoedanigheid werd erkend als vluchteling in België, deel uitmaakt van geïsoleerde profielen, zodat haar het voordeel van de twijfel moet worden gegund, nu de algehele geloofwaardigheid van verzoekster niet in twijfel wordt getrokken.

Onder verwijzing naar de landenrapporten geciteerd in de bestreden beslissing (*OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019; Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020, pp. 37-40 en 59-60 en EASO: Venezuela Country Focus” van augustus 2020*), erkent verwerende partij dat er nog steeds sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering, maar dat daarbij hoofdzakelijk personen geïsoleerd worden met een hoge functie binnen een oppositiepartij.

Uit het EASO-rapport blijkt dat er vandaag in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, Venezuela Country Focus, August 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslid die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de autoriteiten familieleden van leden van oppositiepartijen, dissidenten en politieke activisten monitoren (Ambtsbericht, p. 40) en dat de militaire inlichtingendienst DGCIM een speciale opleiding heeft voor inlichtingsofficieren die in het buitenland op Venezolaanse ambassades geplaatst worden en die tot taak hebben Venezolanen in het buitenland te monitoren (Ambtsbericht, p. 35). Uit het door verzoekster geciteerde recente rapport van OHCHR, "*Detailed Findings of the Independent International Fact-Finding Mission on the Bolivarian Republic of Venezuela*" van 15 september 2020 blijkt dat de repressie van politieke opposanten en critici van het regime ook na de massale protesten in 2017 en 2019 doorgaan. Niet alleen de politieke leiders maar ook personen die geassocieerd worden met de politieke en sociale leiders in de protesten, zoals personen die als hun vrienden worden gepercipieerd, worden gevisieerd (OHCHR, p. 68-69).

Hieruit blijkt dat niet enkel personen met een zichtbare of centrale rol in de oppositie worden gevisieerd, maar ook demonstranten en familieleden van politieke opposanten kunnen gevisieerd worden. Wel blijkt uit de landeninformatie dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen.

De Raad wijst er op, zoals ook terecht aangehaald door verwerende partij in de verweernota, dat het loutere gegeven dat verzoekster valt onder een bepaald profiel niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

6.2.3. Uit verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar politieke activiteiten en haar activiteiten voor de NGO Pana Vota in Venezuela, blijkt enerzijds dat zij geen prominente rol speelde in de politieke protesten maar gewoon deelnam aan de demonstraties en dat zij voor het laatst deelnam aan dergelijke demonstraties in 2017. Anderzijds blijkt zij wel aan meer dan twintig protesten te hebben deelgenomen in Venezuela tussen 2014 en 2017, georganiseerd door onder meer Voluntad Popular, het merendeel in 2017 samen met R. en zijn familie. De Raad kan verwerende partij bijtreden in zoverre in de bestreden beslissing en de verweernota wordt gesteld dat op basis van haar politieke activiteiten in Venezuela als dusdanig niet blijkt dat zij *anno* 2020 een vooraanstaand of leidinggevend criticaster van het regime was. Mede gezien het feit dat zij zelf tijdens het persoonlijk onderhoud en ter terechtzitting verklaart dat zij toen zij in september 2018 een eerste keer naar België kwam, van oordeel was dat zij geen nood aan internationale bescherming had, kan worden aangenomen dat zij op dat ogenblik niet werd gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten.

Ook haar activiteiten voor de NGO Pana Vota lijken op het ogenblik dat zij in september 2018 Venezuela voor het eerst verliet, niet meteen aanleiding te hebben gegeven tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Hierover verklaart zij dat zij begon te werken voor de NGO Pana Vota in 2016. Verzoekster omschrijft deze organisatie die in 2012 werd opgericht als a-politiek en verklaart dat deze organisatie werd opgericht om naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in 2012 deelname aan de verkiezingen en transparante en democratische verkiezingen te promoten. De medewerkers van Pana Vota deden dit door publieke toespraken gericht tot jongeren om zich te laten inschrijven bij de Nationale Kiesraad, maar ook door het verspreiden van flyers met informatie. Verzoekster was zelf actief in het logistieke departement van het regionale team van de organisatie (notities PO, p. 7-8), maar gaf ook 2 of drie interviews op de radio (notities PO, p. 19).

Verzoekster legt ter staving hiervan een attest van lidmaatschap van Pana Vota en foto's neer (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 6 en 11).

De activiteiten van Pana Vota werden stopgezet in 2017, maar de redenen daarvoor zijn verzoekster niet bekend (notities PO, p.15). Wel verklaart verzoekster dat de leden van Pana Vota ook lid waren van een andere organisatie "Futuro Presente". Deze organisatie legde zich toe op het promoten van leiderschap binnen verschillende domeinen van het maatschappelijke leven. Ook R., verzoeksters partner, maakte deel uit van een dergelijk programma (notities PO, 7, 15). Deze organisatie werd uiteindelijk ontbonden in mei 2020 (notities PO, p. 15). Volgens verzoekster werden de leden van Futuro Presente, Voluntad Popular en Javu gezocht na een huiszoeking op de zetel van Futuro Presente waar verschillende documenten werden meegenomen, waaronder de gegevens van de leden (*idem*). Verzoekster bleef evenwel in Venezuela toen R. en zijn familie Venezuela ontvluchtten om voor haar zieke vader te zorgen die in september 2017 werd gediagnosticeerd met terminale kanker en in januari 2018 overleed. Ook in deze periode maakt verzoekster geen gewag van problemen die zij persoonlijk zou hebben ondervonden met de Venezolaanse autoriteiten voor haar eerste vertrek in september 2018.

Zo verzoekster op basis van de gebeurtenissen en haar persoonlijke activiteiten in Venezuela voor september 2018 niet aannemelijk maakt dat zij gevisieerd werd door de Venezolaanse autoriteiten, moet evenwel ook rekening gehouden worden met de gebeurtenissen in Venezuela tijdens haar korte verblijf van twee maanden in december 2018 en januari 2019 voor haar definitieve vertrek uit Venezuela; het gegeven dat verzoeksters vriend politiek actief was zowel in Venezuela als in België en hij in België de vluchtelingenstatus werd toegekend; en verzoeksters eigen politieke activiteiten in België.

De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden waar in de bestreden beslissing en ter terechtzitting door zijn vertegenwoordiger wordt gesteld dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden beoordeeld. De toekenning van de vluchtelingenstatus aan een familielid heeft niet noodzakelijk tot gevolg dat ook aan de familieleden een internationale beschermingsstatus moet worden verleend.

De Raad herinnert er aan dat in het arrest *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov* het Hof van Justitie oordeelde dat Richtlijn 2011/95 niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van "vluchteling" en van "persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt" (HvJ, 4 oktober 2018, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Evenwel trad het Hof de advocaat-generaal bij in zijn stelling dat dit niet verhindert dat "wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade" (HvJ, 4 oktober 2018, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn volgens de welke "Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen".

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster verklaart dat zij 4 anonieme telefoontjes kreeg toen zij vrijwillig terugkeerde naar Venezuela na haar verblijf in België en dat er auto's van vermoedelijk SEBIN voor het huis van de familie van haar vriend stonden en dat zij daardoor schrik kreeg dat zij ook gevolgd en gevisieerd werd door de Venezolaanse autoriteiten. Zij verbindt deze vrees aan het gegeven dat haar partner, R., politiek zeer actief was gebleven in België onder meer door aan conferenties deel te nemen voor Voluntad Popular en het oprichten van een "Huis voor de Venezolanen" en zij verklaart verder dat zij bij haar terugkeer naar Venezuela ook foto's postte waaruit bleek dat zij was teruggekeerd. Zij stelt tijdens het persoonlijk onderhoud te denken dat zij op die manier hen terug thuis kwamen zoeken (notities PO, p. 16).

De Raad stelt vast dat verwerende partij deze feiten niet in twijfel trekt, maar op goede gronden concludeert dat uit deze feiten geen gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid omdat uit niets blijkt dat zij persoonlijk geïdoleerd zou zijn.

Uit haar verklaringen blijkt immers dat de auto's van de SEBIN het huis van de ouders van haar vriend zouden in de gaten gehouden hebben gedurende een aantal dagen in december (notities PO, p. 17) en dat zij in die periode terug bij haar ouders woonde, zodat zij gemakkelijk zou kunnen worden opgespoord indien zij werkelijk zou zijn geïdoleerd door de Venezolaanse autoriteiten. Verder verklaart zij weliswaar 4 anonieme telefoontjes te hebben gekregen eind december en begin januari, maar deze niet beantwoord te hebben en daarna een ander GSM nummer te hebben genomen, waarna zij geen anonieme oproepen meer ontving (notities PO, p. 17). Hieruit kan als dusdanig niet afgeleid worden dat verzoekster persoonlijk zou bedreigd geweest zijn. Aangezien zij de telefoontjes niet beantwoord heeft, is immers niet geweten wie haar opbelde noch waarom en kan hierover enkel gespeculeerd worden. Voor zover verzoekster dit verbindt met de activiteiten van haar partner R. in België kan de Raad niet anders dan vaststellen dat dit een loutere veronderstelling is en dat zij in elk geval tot haar vertrek uit Venezuela eind januari 2019 niet persoonlijk werd lastig gevallen door de autoriteiten.

6.2.4. Indien moet worden vastgesteld dat zij niet aannemelijk maakt dat zij persoonlijk werd geïdoleerd in Venezuela begin januari 2019 omwille van haar relatie met R., moet ook worden onderzocht of zij op grond van haar politieke activiteiten in België, die verbonden zijn aan diens activiteiten, zou worden geïdoleerd door de Venezolaanse autoriteiten in geval van terugkeer. Verzoekster stelt dienaangaande dat zij sinds haar aankomst in België *“heel politiek actief is geweest voor Voluntad Popular”*. Zo stelt zij dat zij de sociale media beheert voor de partij sinds februari 2020; dat zij politieke vergaderingen met Venezolaanse onderdanen en de ambassadrice van de regering Guaido in België, mevrouw M.d.C.P.D. heeft gecoördineerd, evenals een vergadering tussen haar vriend R. en het Europees Parlementslid Leopoldo Lopez Gil op 4 februari 2020. Ter staving legt zij foto's neer van deze vergaderingen, alsook een schrijven van mevrouw M.d.C.P.D. en van de heer Gil.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij deze politieke activiteiten in België niet vermeld heeft gedurende haar verhoren bij de DVZ en het CGVS omdat zij dit *“niet relevant achtte voor haar asielerzoek”* maar dat zij politiek zeer actief werd in België omdat zij zich hier veiliger voelde dan in Venezuela. Verwerende partij wijst in dit verband op het gegeven dat, hoewel zij in België toekwam op 30 januari 2019, zij pas in september 2020 werd gehoord bij de DVZ en het CGVS; haar werd gevraagd of zij betrokken of geregistreerd was bij een politieke partij in Venezuela maar hier negatief op antwoordde en ze verklaarde dat haar vriend R. in België politiek actief was; zodat niet kan worden begrepen dat zij niet zou hebben ingezien dat haar politiek engagement in België belangrijk was voor haar verzoek. Zij stelt dat zij niet heeft voldaan aan haar verplichting om haar volle medewerking te verlenen aan de asielerprocedure en dit reeds van bij het eerste persoonlijk onderhoud. Het nalaten van verzoekster om haar politieke activiteiten in België te vermelden ondermijnt verzoeksters geloofwaardigheid en de hieraan verbonden vrees voor vervolging bij terugkeer naar Venezuela volgens verwerende partij.

Zoals hoger aangehaald rust krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Deze elementen omvatten ook de redenen van het verzoek (artikel 48/6 § 1, 2° lid). Het ontbreken van deze elementen, *“en in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan”* (artikel 48/6 § 1, 3° lid). De Raad stelt enerzijds vast dat verzoeksters verklaring dat zij niet wist dat deze elementen relevant zouden zijn niet overtuigend zijn in het licht van haar verklaringen dat zij enerzijds zelf in beperkte mate politiek actief was in Venezuela en dat zij zelf verwees naar de politieke activiteiten van haar partner tijdens het persoonlijk onderhoud. Anderzijds wijst de Raad er op dat verzoeksters verzuim om deze activiteiten zo snel mogelijk te vermelden slechts een negatieve indicatie vormt met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van haar relaas en dat dit als dusdanig niet volstaat om op die basis het verzoek te weigeren (*Parl.St. Doc 53 255//001*, p. 14). *In casu* stelt de Raad vast dat verzoekster naast de stukken die zij bij het verzoekschrift voegt, een aantal bijkomende documenten neerlegt ter terechtzitting. Deze moeten samen met de oorspronkelijk ingediende stavingsstukken worden beoordeeld in het licht van haar verklaringen met betrekking tot haar eerdere activiteiten in Venezuela en de beschikbare landeninformatie.

In casu kan de Raad verwerende partij volgen waar zij stelt dat de brief van Leopoldo Lopez Gil gericht aan het CGVS enkel betrekking heeft op de algemene humanitaire en politieke crisis en niet ingaat op verzoeksters persoonlijke situatie en dat de foto van een ontmoeting tussen haar partner en Lopez Gil niet bewijst dat zij deze ontmoeting zou gecoördineerd hebben, noch dat zij hierbij aanwezig was. Verder blijkt uit de andere neergelegde stukken weliswaar dat zij een aantal politieke activiteiten heeft ontwikkeld in België; maar niet dat deze zodanig prominent waren dat kan aangenomen worden dat zij daardoor in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime is gekomen. De door haar neergelegde foto toont aan dat zij aanwezig was bij een vergadering met de ambassadrice van de interim-regering van Juan Gaido; terwijl uit de vrije vertaling van het attest van de ambassadrice blijkt dat zij verzoeksters partner R. kent. Voor zover in het attest wordt gesteld dat verzoekster een stichtend lid is van Casa Venezolana Belgica, stelt de Raad, in navolging van verwerende partij vast dat verzoekster hier niets over vermeldde, terwijl zij wel verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat haar partner hier een Venezolaans huis heeft opgericht (notities PO, p. 16). Dat verzoekster haar hoedanigheid als mede-oprichtster niet zou vermelden terwijl zij wel uitdrukkelijk verklaart dat haar partner het Venezolaans huis heeft opgericht is niet aannemelijk, zodat aan de inhoud van het document in zoverre het verzoeksters activiteiten betreft, weinig waarde kan worden gehecht. Verder legt verzoekster een aantal foto's neer waarop zij met mondkmasker te zien is tijdens activiteiten ter ondersteuning van de Consulta Popular (aanvullende nota, stuk 4) alsook een afdruk van een post op Instagram van de Venezolaanse ambassade in België en een artikel op de Instagram pagina van de interim-regering waarop een foto te zien is van verzoekster samen met ambassadrice M.d.C.P.D.. De Raad stelt vast dat verzoekster daarbij staat afgebeeld met mondkmasker, waardoor zij niet goed herkenbaar is en verder de namen van de personen op de foto niet worden vermeld. Waar verder volgens de inventaris bij de aanvullende nota van verzoekster een afdruk van een post op haar Facebook pagina van 15 januari 2021 is opgenomen waarin de misdaden van het Maduro regime aan de kaak worden gesteld alsook een post op haar Facebook pagina waarin wordt geprotesteerd tegen de verkiezingsfraude van het regime van Nicolas Maduro van 1 september 2020, kan hieruit ook niet blijken, noch toont verzoekster aan dat deze posts veelvuldig bezocht zouden zijn of dat zij de aandacht zouden getrokken hebben van het Venezolaanse regime. Gezien hoger werd vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in de negatieve aandacht stond van de Venezolaanse autoriteiten toen zij tot tweemaal toe legaal uit Venezuela vertrok, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekster niet aantoont dat zij omwille van haar politieke activiteiten in België in de negatieve aandacht zou staan van de Venezolaanse autoriteiten in geval van terugkeer. Ook uit de door partijen bijgebrachte landeninformatie kan die niet blijken.

De overige stukken die verzoekster aan haar aanvullende nota toevoegt, met name, de video van de interim-regering van Juan Gaido; de video over de verklaringen van de openbare aanklager van de Verenigde Staten over de onderzoeken tegen het Maduro-regime, de publicatie ter ondersteuning van de verklaring van de Hoge Commissaris Michelle Bachelet ten gunste van politieke gevangenen in Venezuela, de publicatie door de Ambassade van Venezuela in België ter ondersteuning van het verzoek van het Europees Parlement aan de dictatoriale regimes van Venezuela, Cuba en Nicaragua; de klacht over de leugens van het Maduro-regime over de omstandigheden waarin Venezolanen leven, de publicatie van het rapport van Michelle Bachelet, de publicatie ter ondersteuning van de Ambassadeur van Venezuela in België betreffende de reactie van het Europees Parlement op het regime van Nicolas MADURO en zijn oproep tot de frauduleuze verkiezingen van 6 december (12/09/2020); de klacht over de behandeling van vrouwen en hun toename van het aantal gevallen als gevolg van de migratiecrisis als gevolg van het beleid van het Maduro-regime (27/06/2020), de post op Instagram van de Brussels Voluntad Popular over de ontmoeting met ambassadeur Mary Ponte (28/10/2020), het Instagram-bericht van Venezolanen in België over de aanval op een Venezolaan door de Venezolaanse Nationale Garde (29-10-2020); de post op Facebook van de première van een documentaire over de protesten in Venezuela; de post op Instagram van @vp-bruselas waarin hij de verdwijning van journalist Ronald Carreno politieke gevangene aan de kaak stelt (27/10/2020) hebben volgens de toelichting in de inventaris bij de aanvullende nota, allen betrekking op de algemene situatie en mensenrechtenschendingen in Venezuela en de kritiek van externe actoren op het regime van Maduro maar hebben geen betrekking op de individuele situatie van verzoekster, noch maakt verzoekster duidelijk op welke manier deze stukken op haar betrekking hebben. Verder stelt de Raad vast dat deze stukken niet vergezeld gaan van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands, zodat de Raad de inhoud ervan niet kan vaststellen, noch beoordelen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoont dat zij omwille van haar politieke activiteiten in België wordt gevolgd door de Venezolaanse autoriteiten en dat niet is gebleken dat zij omwille van haar relatie met een erkende vluchteling zelf werd bedreigd met vervolging, zodat er

geen redenen zijn om aan te nemen dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela geïndiceerd zou worden.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

7.3. In zoverre verzoekster zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij haar voorgehouden vrees niet aannemelijk maakt. Verzoekster toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Verzoekster betoogt verder dat verzoekster riskeert, bij terugkeer naar Venezuela, onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling wegens tekorten aan elementaire basisbehoeften en citeert daartoe uitvoerig uit United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, “*Human Rights and Democracy Report 2017 — Venezuela*”, 16 juli 2018; COI Focus Venezuela: “*Situation sécuritaire*” (Mise à jour), 4 april 2019; Inter-American Commission on Human Rights (IACHR), “*Situation of Human Rights in Venezuela*”, 31 december 2017; OFPRA, “*Venezuela. Les groupes mafieux et paramilitaires*”, 22 november 2016; Human Rights Watch (HRW), “*Crackdown on Dissent. Brutality, Torture, and Political Persecution in Venezuela*”, 29 november 2017; UN News, “*Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following ‘shocking accounts of extrajudicial killings’*”, 22 juni 2018, URL; Minister van Buitenlandse Zaken, Reisadvies Venezuela, 29 oktober 2019; Schrijven van Dhr. Leopoldo LÓPEZ GIL, lid van het Europees Parlement, gericht aan het CGVS dd. 02.11.2020. De commissaris-generaal citeert uitvoerig rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM) om te stellen dat socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling en dat dit in essentie “*ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard betreft die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het*

vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken". In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat verzoeksters profiel en familiale/financiële situatie in Venezuela of de algemene situatie in Venezuela niet van die aard is dat zij, in geval van terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt en wijst onder meer op het gegeven dat verzoekster een universitair diploma heeft; zij terecht kon in haar ouderlijk huis voor en na haar eerste vertrek uit Venezuela en over een sociaal netwerk in Venezuela beschikt.

De Raad wijst er vooreerst op dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan. In die zin herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door : a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade (eigen onderlijning). Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Body t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan gesteld worden dat een algemene precaire socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet doch het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoekster in haar land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekster, door de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie met betrekking tot de socio-economische omstandigheden en de humanitaire crisis in Venezuela en de stelling dat zij als lid van de middenklasse niet tot de happy few behoort, niet aantoonde dat zij op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zal verkeren om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij in geval van terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet omwille van de precaire economische omstandigheden en de humanitaire crisis in Venezuela.

Waar verzoekster verwijst naar de falende gezondheidszorg, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar hoger geciteerd arrest *Mbodj* van het Hof van Justitie en de vaststelling dat geen elementen aanbrengt op basis waarvan kan worden aangenomen dat op intentionele wijze gezondheidszorg zou geweigerd worden in Venezuela. Verder wijst de Raad er op dat uit de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat deze status enkel kan worden toegekend aan “*de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, (...)*”. Voor zover verzoekster medische problemen heeft, wat niet blijkt uit het verzoekschrift, dient zij zich dan ook te wenden tot de in dit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziene procedure.

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivo's in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de COI Focus – “*Venezuela Situatieschets*” van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politioeneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De situatie in deze deelstaten wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest *Diakité* van het Hof van Justitie. Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is. Verzoekster verklaart afkomstig te zijn van Valencia, in de deelstaat Carabobo, hetgeen niet wordt betwist. Uit het voorgaande blijkt dat deze deelstaat niet wordt gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie. Verzoekster brengt geen objectieve informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het verwijzen naar de hoge graad van geweld in Venezuela; de aanwezigheid van paramilitaire groeperingen in Venezuela en de afwezigheid van overheidsbescherming en zich daarbij uitsluitend baseert op bronnen uit 2016, 2017 en 2019 waarop ook de bestreden beslissingen (deels) zonder daarbij concreet aan te geven dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft

getrokken en waaruit kan blijken dat Venezuela, dan wel de deelstaat Carabobo, waarvan verzoekster afkomstig is, getroffen wordt door een situatie van gewapend conflict dat gepaard gaat met willekeurig geweld zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verzoeksters betoog dat de bestreden beslissing geen analyse inhoudt van de intensiteit en willekeur van het geweld, is dan ook niet dienstig. De Raad stelt bovendien vast dat de analyse van de situatie in Venezuela in de bestreden beslissing voornamelijk is gebaseerd op landeninformatie van recentere datum dan diegene die wordt aangehaald door verzoekster.

8. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Volgens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoekster voert de schending aan van artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn, van artikel 57/6/2, *iuncto* 62 van de Vreemdelingenwet; van de “onafhankelijkheidsplicht” en van de “onpartijdigheidsplicht”, maar geeft niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen en beginselen geschonden acht. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoekster in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekster enerzijds zelf aangaf dat zij voor haar eerste vertrek uit Venezuela geen nood aan bescherming had en anderzijds zij niet aannemelijk maakte dat zij geïmagineerd werd door de Venezolaanse autoriteiten tijdens haar kortstondige verblijf in Venezuela in december 2018 en januari 2019. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

9. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET